

то самъ се обърква. Въ вѣрата има нѣщо твърдо, устойчиво, непоколебимо. Вѣрващиятъ не изпада въ противоречия. Запримѣръ, нѣкой заболѣе и казва, че следъ два дѣня ще оздравѣе. Както казва, така става. Той не се съмнява въ своето чувство. Другъ нѣкой заболява, вика лѣкаръ да го лѣкува. Лѣкарътъ казва, че следъ две седмици болниятъ ще оздравѣе, но не става така. Минаватъ две седмици, минава месецъ, болниятъ още лежи въ леглото. За свое оправдание, лѣкарътъ казва, че се явило нѣкакво усложнение. — Защо думитѣ на лѣкаря не се сбжднаха? — Защото той излиза отъ гледището на вѣрването, а не на вѣрата. Болниятъ пкъкъ се обезсърдчава и започва да търси баби, тѣ да го лѣкуватъ. Той изхожда отъ своето суевѣрие и очаква да стане нѣкакво чудо и да оздравѣе, но не оздравява. Суевѣрниятъ очаква нѣщата да станатъ по изключителенъ начинъ, като въ приказкитѣ отъ „хиляда и една нощъ“.

Великитѣ нѣща на земята ставатъ чрезъ вѣрата, въ която взиматъ участие множество същества и помагатъ на хората. Обичатъ ли човѣка, тѣ му помагатъ, и той успѣва въ предприетата работа. Въ вѣрата нѣщата ставатъ по любовь. Работите ли само съ вѣрване, не можете да очаквате на никого. Мнозина могатъ да ви обещають, че ще ви помогнатъ, но когато трѣбва да се изявятъ, не можете да ги намѣрите. — Защо? — Защото не сж свѣрзани съ васъ по любовь. И при това положение пакъ